

Француску Националну скупштину која је постала таква (једнодома) захваљујући утицају револуционарне већине али и осталих друштвених снага у њој, проистеклих из трећег сталежа да би након те револуционарне епохе и стабилизације француских друштвених прилика (у време III Републике) постала дводома, каква је остала све до данас. Једнодоми парламент је замишљен да буде више демократски и да одговара демократији, али су у пракси познати једнодоми парламенти и у недемократским земљама, па и оним са диктаторским режимима (какав је рецимо био у Грчкој из времена пуковничког режима). То показује да систем једнодомог парламента може да постоји, успостави се и функционише у различитим друштвено-политичким условима, демократским и недемократским, па тако има пуно примера да су и напредне, али и назадне друштвене снаге прибегавале једнодомом парламенту и преко њега успевале да остваре своје друштвене и политичке циљеве. Зато може да се каже да је једнодоми парламент прикладан и за демократске али и недемократске режиме и да му се зато не може а priori дати предност као бољем и демократском решењу.

У односу на једнодому структуру парламента, дводоми систем има своје предности и богату друштвену праксу која је оправдала његову примену и ефикасност. Дводоми парламент је тековина класичне буржоаске политичке теорије и као такав је био и остао синоним за демократску политичку организацију и поредак. У његову корист се наводе бројни аргументи а пре свега тај да се њиме бране демократске тековине и институције друштва и ограничава самовоља власти – спречава њена тиранија. Тако Џ.С. Мил тврди „да оно што највише говори у прилог другог дома је рђав ефекат који производи на сваког имаоца власти, без обзира да ли је то скупштина или појединац, осећање да нема другог да консултује до себе сама.“

Други дом као синоним демократског поретка треба да постави границе тиранији оне власти коју оличава једнодома скупштина јер се оваквом (дводомом) структуром постиже да се оба дома међусобно ограничавају. То добро примећује и наш великан Слободан Јовановић када закључује да постојање два дома треба да доведе до политике компромиса и попуштања, а тога нема у једнодомој скупштини где јаче заступљен елеменат диктира услове слабијој страни. Уствари, тај политички аргумент у прилог дводомог парламента сликовитије се истиче тиме да се путем другог дома постављају бране и кочнице од претераности и непромишљености маса које су са општим правом гласа